

Angelček

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj

Štev. 3.-4.

Ljubljana, 1925

XXXIII. tečaj

Miladin:

Kje je raj srebrni?

Ptičica ob meji
z vejice zelene
v pisani odeji
rožice rumene
gleda na livadi
v majniški pomladi.

Anica v gredici
rožicam zaliva
in se drobni ptici
smeje nagajiva:
„Ptičica, odvrni —
kje je raj srebrni?“

Anici nad glavo
ptička podrhtava,
in nato sanjavo
pod nebo odplava.

Kakšen je vaš dom?

2. Red.

Mogoče je že kak berač raznesel, kaj je bilo tam onega dne pri Štorklježu?

Ne?

Poslušajte!

Zjutraj je bilo. Jože se je šobil, ker ni mogel najti svojega nedeljskega klobuka. Tone je premeta-val obutev, pa ni mogel priti do svojih čevljev. Ivanka se je kisala, ker ni bilo nikjer njenega boljšega pred-pasnika. In Jerici je šlo na jok, ker je pozabila, kje je ravno padla od nje prazniška obleka. Vse to je pa gledal s peči dol berač Urh Drobolè in vzdihal: »Oh, oh, oh!«

Vidite, tako je tam, kjer je doma živi nered. Vse polno navlečene robe, pa ni moč ničesar najti. Polovico časa se zapravi s samim iskanjem tega, kar imenujejo »izgubljeno«. Izgubljen je pravzaprav le oni, ki išče. — In koliko nepotrebnih solzâ, koliko nepotrebne jeze, koliko krivih obdolžitev je za vsem tem! Jože je nedolžen; drugi so mu seveda vse razmetali. Jerica se ni ničesar pritaknila — na, zdaj je pa vse nad njo, vse kriči: »Ti si skrila, ravno ti!« A zakaj ravno ona? Jerica odločno vali krivdo na Ivanko, Ivanka pa prav dobro ve, da ravno Tone ne pusti nobene reči v miru. Vsi so krivi, pa vendar hoče biti vsak popolnoma nedolžen.

Tako je pri Štorklježu že kar sveti dan na vse zgodaj.

Samo to bi radi vedeli, kam naj se človek usede pri taki hiši? Prostora je sicer dosti, pa vendar nikjer

nič. In če bi bila hiša še enkrat tako velika, tudi bi bila za vso razmetanost še premajhna. Saj je moral še berač Urh Drobolè na peč.

Pri sosеду se pa pravi pri Dobrinovih. Tam ima pa vsak otrok svoj prostorček, kamor spravlja obutev, svoje mesto v skrinji za perilo, in vsak dobro ve, kam mora obešati svojo obleko, kam spraviti klobuk ali ruto. In vsak otrok mora sam poravnati in sam spraviti svojo obleko. Starši imajo le to opravilo, da nadzirajo, kako otroci vrše svoje delo. In če ni kaj v redu, poskrbé, da mora dotičnik brez odloga svoje reči spraviti v red.

Človek ima dvojno veselje, če pride v tako hišo. Prvič ga veseli snažnost, drugič mu je pa všeč, ker otroci sami pod nadzorstvom staršev skrbe za red v hiši.

Kjer pa je red v hiši, je pa red tudi v kuhinji, po shrambah, na dvorišču, povsod. Kamor stopiš, vse je prijazno, prikupno, domače, prijetno . . .

Povabimo vas za trenutek v kuhinjo pri Redinovich. Posoda ni samo lepo pomita, ampak stoji tudi lepo po vrsti, vsaka na svojem mestu. Kakor bi bilo vse pripravljeno za trg. In to ni mala zasluga pridne Redinove Micike, ki pomaga dan za dnem svoji mami v kuhinji. Res je, da hodi še v šolo, pa se vendar že po svoje prizadeva, da skrbi za red pri hiši. Pa je kljub temu (ali prav zato) tudi v šoli med prvimi. Tako je: Lenoba doma je tudi lenoba v šoli.

Če pa vstopiš v kuhinjo pri Drapanovich — oh, kakšno je tam!

Najprvo gost zbor muh. Gosté in masté se na ostankih. Pri Drapanovich nimajo časa za pomivanje, pa tudi nimajo časa za red. Vse križem leži, vse razmetano. Ni čudno, če ne morejo imeti snažnih poslov

pri hiši, in če ne marajo dninarji k njim na delo. Kdo bo pa hodil v tak nered in v tako nesnago? Otroci pa pohajkujejo in nimajo časa razen za to, da bi se s posodo v kuhinji igrali. Kakor da je skrb za red — igra!

Tudi na dvoriščih bodi povsod red! In po vrtu! Tam zlasti takrat, kadar zori sadje. Ni lepo, če je ves vrt potresen s sadjem. Ljudje pa stopajo po njem, in muhe, ose in drug mrčes lazi po njem in se pase.

Zlasti pa poskrbite otroci pred prazniki in ob sobotah popoldne ter na večer, da bo zunaj hiše vse v lepem redu. Tudi tukaj velja: Ves teden red, v nedeljo in na praznik pa najlepši red! Res, prav res! Ko bo prišel naslednji dan k vam v vas dan Gospodov, bo našel vašo hišo v popolni praznični obleki. To bo šele prava radost, ki vas bo srečavala povsod: na obleki, v hiši, zunaj hiše, na polju, v gozdu, v cerkvi, povsod.

Poskusite, otroci, kjer niste že vajeni, tako poskrbeti za Gospodov dan, pa boste videli in spoznali, kako lepo je ob nedeljah in praznikih tam, kjer je doma red. Kjer pa že tako ravnate, pa pridno nadaljujte v zavesti, da za nad vse lepega Boga ni nobena stvar prelepa.

Najlepše vaše plačilo bo pa to, da je vaša skrb za red res plemenito delo, vredno priznanja na zemlji, pa tudi pri Bogu bo v vašo korist zapisano v knjigi življenja.

Jos. Vandot:

Sinek Martinek.

*„Sinek Martinek,
pojdi domov!
Željno tam čaka
rodni te krov.*

*Mamka tam tvoja
bolna leži,
poleg nje angel
smrtni stoji.*

*Angel se smrtni
tiho smehljá,
pa jo ponese
nad zvezde nebá.“*

*Sinek Martinek
plaka gorkó
in čez visoko
speje goró.*

*Z gore visoke
speje domov,
željno tam čaka
rodni ga krov.*

*Mamka tam zlata
mrtva leži,
križec srebrni
v rokah drži.*

*Križec srebrni
v rokah drži,
pa so zaprte
njene oči . . .*

*Sinek Martinek
plaka gorkó,
bolj kot zvonovi
žalno pojó.*

*Bolj so v očeh mu
svetle solze,
kot se na nebu
zvezde blesté. —*

*Sinek Martinek
gre čez goró,
z gore gre dalje
v polje cvetno.*

*V tujih bo krajih
živel vnaprej,
z njim domotožje,
grenko brez mej.*

Prva nesreča.

Kmalu po Novem letu je bilo, ko so že malo izgubili veljavo Miklavževi in božični darovi. Košnjekova Marica se je sicer še vedno rada igrala s svojo punčko, a ni je več tako skrbno pestovala kakor prve dni.

Takrat ni smel njene punčke nihče od blizu niti pogledati, kaj šele dotakniti se je.

»Moja punčka! To je moja punčka!« je hitela Marica zatrjevati vsemu svetu, pa je skrivala svojo punčko ne samo pred sosedovo Jerico, ampak tudi pred domačo Franciko. Še mami ni vsak čas dovolila te prednosti, da bi smela pobožati njeno »Ivico«.

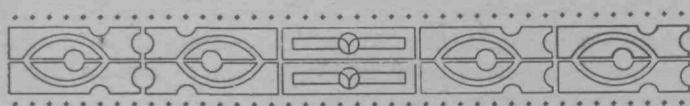
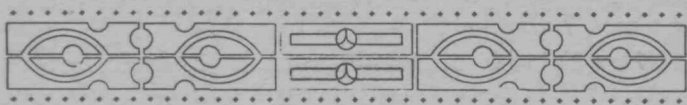
Tista prva ljubezen se je torej polagoma malo ohladila. Marica je popustila svojo »Ivico« kjersizebodi, pa se je zatopila v kako drugo igro. Punčka je ležala, kakor jo je kdo vrgel, in čakala Marice.

In v tem času se je zgodilo tole:

Mali Murče je prišel v sobo. Za drugo rabo še ni bil pri hiši, ampak samo za kratek čas in napotje. Igral bi se bil ves ljubi dan, se trgal z otroki in renčal nad njimi, padal in vstajal, trgal in popadal, a ne iz jeze, ne iz hudobije, ampak samo — takó — za šalo in za kratek čas.

Murče se je torej priplazil v napol priprto sobo. Nikogar ni bilo notri. Pač — v kotu je bilo nekaj. Pa je skočil v kot, skakal in postajal, postajal in spet skakal in ni mogel dočakati, da bi se bilo tisto kaj zgenilo. Hej! Hoj! Saj se vendar psički in otročki tako radi trgajo. To pa nič!

In ker se tisto »nekaj« res ni nič zgenilo, je skočil Murče v tisti kot, pograbil »Ivico« in jo pričel nositi

po hiši. Nazadnje pa — kdo bi mu zameril — ko se »Ivica« čisto nič ni zmenila zanj, jo je Murče zgrabil, pričel jo tresti in lasati, da je letelo na nji vse na dvoje.

Tisti hip se je pa menda Marica spomnila svoje punčke. Šla jo je poiskat in jo našla — —

Sapa ji je zastala, jezik ji ni mogel priti do besede. Šele čez dolgo je pljusnil na dan potok solzâ in za njim vik in jok, ki je postajal vedno glasnejši.

Vsa hiša je pritekla na kraj nesreče. A kar je bilo, je bilo. Lepe »Ivice« ni bilo več.

Murče jih je dobil par v bedra, a zato ni bil nič modrejši, Marica pa nič bogatejša.

Nadučitelj Zdravko Mikuž:

Štefko in Matko.

Otroška igrice v treh dejanjih.

O s e b e :

Štefko, } součenca.
Matko, }
France in štirje sošolci.
Mati njegova s sinkom in hčerko.
Redoljub, trgovec.
Sluga.
Par gospodov.

Prvo dejanje.

Prizorišče: Gozd.

Prvi prizor.

(Štefko in Matko na potu v šolo.)

Matko: Ti, jaz pa vem za kosovo gnezdo tamle v grmu, in na onile smrečki je vranje gnezdo. Dajva, poglejva, če so notri že mladički. Igrala se bova z njimi. Pojdeva pa jutri v šolo.

Štefko: Nikar, Matko! Ali ne veš, da so nam prepovedali v šoli, stikati za ptičjimi gnezdi? Jaz grem rajši v šolo, da se bom kaj prida naučil; pa tudi tebi bi ne škodoval pouk.

Matko: E, kaj! Saj je skoro vsak dan šola. Kar danes zamudiš, lahko jutri dohitiš. Doma pa ni treba praviti, da nisva bila v šoli.

Štefko: Kaj pa, če me oče ali mati vprašajo, kaj smo se učili?

Matko: Se pa zlaži! Kolikokrat sem se jim jaz že lepo izrezal!

Štefko: Ali ne veš, da je laž greh?

Matko: Berač Plahte — saj ga poznaš — pravi: Greh gre v meh, meh počí, greh pa ven skoči.

Štefko: Matko, Matko, ne poslušaj in ponavljaj, kar govore pijanci! Kako strogo nam je gospod učitelj to prepovedal!

Matko: Ti si pa mevža! Saj ni treba praviti vsakomur, kar vidiš in slišiš. Jaz pa rad gledam, kako se pijanci kregajo in pretepajo. Učitelj bi skočil iz kože, če bi vedel, koliko pijanskih sem si že nabral.

Štefko: Pojdi, pojdi, greva rajši v šolo, kakor da bi se pogovarjala take neumnosti!

Matko: Jaz že ne grem. Danes ne, je prelepo vreme.

Drugi prizor.

(Součenci pripojó: »Otroci v šolo«.)

1. učenec: Kaj se pa pogovarjata vidva?

Štefko: Jaz silim Matka, naj gre z menojo v šolo, pa pravi, da bo šel rajši ptiče lovit.

Matko: Saj jih tudi bom. Alo, fantje, kdo gre z menojo?

France: Jaz!

Součenci: Nikar, France! Pojdi rajši z nami v šolo!

Matko: Mene se drži, ne pa teh tožljivcev!

Štefko: France, ali nama niso zadnjič ravno vaš oče rekli, da po slabi tovarišiji rada glava boli? Ne potepaj se z Matkom!

Matko: Glej, da tebe ne bo še bolela glava, če te nabijem! Ali si že pozabil, koliko sem ti jih naložil zadnjič?

Štefko: O vem, a zadnjič sem molčal; zdaj bi pa ne več, veš. In tudi tebi, France, povem, da bom povedal tvoji materi, da nisi bil v šoli, če me bodo vprašali.

France: E, za enkrat se bom že izgovoril.

Matko: Le pustiva te hinavce, pa pojdiva!

France: Saj res, kaj bova poslušala sitneže v šoli?

Štefko: O seveda, vama so učitelji sitneži, ker naga-jata med poukom in ne izdelujeta domačih nalog. In ti, Matko, še šolo zamujaš!

Matko: Saj nisem neumen, da bi sedel kakor kopitar ves dan ali pa se pulil za tiste ene, kakor se ti, Štefko, in vsi drugi. Imam rajši štiri (4), ker so večje številke.

Štefko: O le norčuj se. Kdor se iz dobrih norčuje, sam norec ostane. Fantje, pojdemo v šolo!

Matko: Le naprej! I, u, i, u!

(Učenci pojoč odhajajo.) — Premor.

Tretji prizor.

Matko (prinese iz grma kosovo gnezdo): Ti preklicani kosi, so se že izpeljali! (Vrže gnezdo ob tla.)

France: Daj ga nazaj, da bodo imeli drugo leto v njem spet mladičke!

Matko: Tu ga imaš! (Pobere gnezdo, ga raztrga in vrže na tla.)

France: Veš, Matko, to pa ni prav! Če bi te videl gozdni čuvaj, bi te še prijel.

Matko: Seveda, jaz bi ga pa čakal!

France: Saj te lahko kar napiše, ker te pozna.

Matko: O, to pa že vem. Zato se potikam najrajši po gozdu, da se lahko skrijem. Ribe lovim tudi le pri Globokem tolmunu, da me ne zaloti. Lansko leto me je Oblakov oče dobro nabunkal, ko sem jih lovil pod vasjo.

France: Pa jih še vedno loviš in se nič ne bojiš?

Matko: Jaz se bojim le, kadar jih preveč dobim.

France: Pojdiva rajši še midva v šolo. Zdaj še ne zamudiva.

Matko: Kaj še! Zdaj greva nad vrane tam na oni košati smreki. (Pokaže.) Saj jo vidiš?

France: Seveda jo vidim!

Matko: Ti boš splezal gori po gnezdo z mladički. Če so pa v gnezdu še jajčka, treščiš vse skupaj na tla.

France: Jaz ne bom plezal, ker še ne znam dobro in se bojim, da ne bi padel dol.

Matko: Kaj, ne znaš? Saj sem te videl zadnjič, kako si dobro plezal.

France: Res še ne znam dobro. Zakaj pa nočeš plezati ti?

Matko: Zato ne, ker me oče vselej natepe, kadar prinesem raztrgane hlače domov.

France: Aha, mene bodo pa pohvalili, če pridem raztrgan, kajne?

Matko: Ti se lahko kako izgovoriš. Meni pa že ne verjamejo več.

France: Jaz se že ne bom lagal.

Matko: Kakor hočeš, plezal pa boš, če ne te pahnem v onile potok, da boš moker kot dež.

France: Oh, jaz neumnež, mari bi bil šel v šolo! Toda, Matko, nikar me ne suni v vodo, ker ne znam plavati.

Matko: Ali boš plezal?

France: No, pa bom, da me ne pahneš v vodo. Ali mi boš pomagal?

Matko: Do prvih vej že, potem boš pa lahko sam.

France: Oh, jaz se tako bojim!

Matko: Ne bodi neumen! (Ga prime za rokav in ga vleče.) Kar gori! (Gresta za oder in govori za njim.)

France: Predebela bo, ne pridem do vrha.

Matko: Saj se boš oprijemal vej.

(Dalje.)

- = -

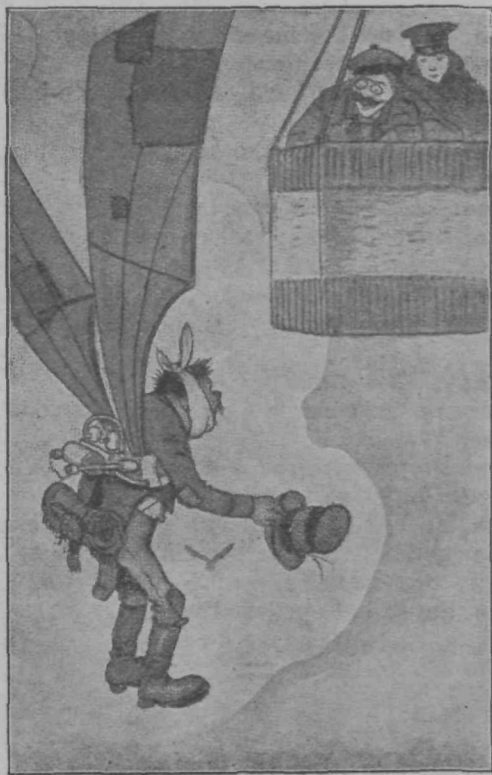
J. E. Bogomil:

Čez par sto let.

Zdelo se mi je, da sem trdo zaspal. Pa nisem. Gledal sem le v prihodnje čase. In kaj sem videl?

Pri nobeni hiši niso imeli več pestunje. Mame so delale na polju ali pa v tovarni. Pótem brezžičnega brzojava so vedele vse, kaj dela doma mali Jožek ali mala Minka.

Ravno se je Jožek prebudil in zajokal. Mama na polju vzame brž iz žepa prav majhno pripravo, malo nanjo pritisne in — ali verjamete ali ne! — doma pri Jožkovi posteljici že sedi punčka iz gumija, za spo-

znanje večja kakor so te, ki se vi igrate z njimi — pa začne Jožku prepevati uspavanke. V punčki je namreč kar cel gramofon. Saj gramofon poznate? Seveda ni tako velik, kakor jih vidite vi danes. Mnogo manjši je in veliko popolnejši.

In spet! Minka zajoka. Spati ne more več. Lačna je. Žejna. Mama v tovarni prime za drugo pripravo in malo pritisne. Doma pa se odpro v steni vrata. Iz stene pa pride majhna mizica in na njej posoda s toplim mlekom. Električna ga je ogrela, električna pripeljala do Minkine posteljice, električna steklenico nagnila, Minka jo je prijela in pričela piti.

In še nekaj sem videl: Šole so bile samo še po mestih. Na kmetih jih ni bilo več. A mestne šole so bile velikanske. Cele palače. Še več: Cela predmestja samih šolskih palač in gospodarskih stavb zraven. Po cestah pa so urno švigali majhni vozički, otroški avtomobilčki. Na njih so se vozili v šolo otroci z dežele. A samo taki, ki so doma pri cesti in na ravnini. Hribovski otroci pa prihajajo v šolo z zrakoplovom. Vsaka hribovska vas ima svoj šolski zrakoplov. Otroci iz višjih razredov ga vodijo kar sami, nihče jim ne pomaga. Šolska poslopja pa imajo ravne strehe kakor hiše na Jutrovem. Na strehi zrakoplov obstane in skozi streho pridejo hribovski otroci v šolo. Otroci z ravnine pa skozi vrata. Ali ni to zabavno?

In še nekaj! Vsak berač že ima svojo pripravo za letanje po zraku. Ti se čudiš? Res je pa le. Kakor velik metulj z zakrpanimi krili, z motorjem na hrbtu frči . . . po zraku in prosi miloščine v oblakih.

Vse napreduje — zakaj bi pa najrevnejši ne smeli?

Glejte, vse to sem videl. Ozrl sem se okrog sebe in poleg mene je stal mož z dolgo, sivo brado. Nisem ga poznal. A ker je bil videti prijazen, sem ga vprašal: »Kdaj bo na svetu tako?« Pa mi je skrivnostno pošepetal: »Takrat, ko tebe več ne bo.«

Germanica.

Kakor plaha golobica
v božji hram je prihitela,
na kolenih pred oltarjem
plákala je in íhtela:

»Dobri Bože, daj moči mi,
da ne obnemorem v boji,
da izpijem grenko čašo,
daj tolažbe duši moji!«

Nádnjo je oblak priplaval
jasen, kot oblit od zôre,
videla je, slišala je
pévati krilatcev zборе:

Prošnje čuj naše,
Večni, usmiljeni!
Cvetko žarečo,
ljubko dehtečo,
z zêmlje presadi
v rajski naš vrt!

Jeza viharjev
vánjo zaganja se;
daj, da to cvetje
najde zavetje:
z zêmlje presadi
v rajski jo vrt!

Mesto je lepo
tukaj pripravljeno
v rajskih je dvorih,
v angelskih zborih —
z zemlje presadi
v rajski jo vrt!

In trpečo dušo njeno
blaženost je napojila,
kot da je venečo cvetko
hladna rosa porosila.

* Otona Župančiča mladostna pesmica. O Germanici glej naslednji članek!

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Za ta mesec pojdemo na Francosko po zaščitnico. Sveta Germana (1579—1601) naj nam pomaga s svojim lepim zgledom in s svojo priprošnjo, da v februarju lepo napredujemo na poti proti svetim nebesom.

Živela je Germana v vasi Pibrak blizu mesta Tuluz. Njen oče Lovrenc Kuzen je bil bogaboječ, reven bajtar. Imel je malo hišico v vasi, v starem, napol podrtem hlevu nekaj ovac, majhen vrt, njivo in nekaj sadnega drevja. Mati Marija je bila zgledno pobožna žena. Trdno delo je preživljalo to družino.

Germana je bila že od rojstva bolehná; mislili so, da ne bo dolgo živela. Pa mati je zelo skrbela zanjo. Bolj pa kakor za njeno telo je skrbela za njeno dušo. Že v nežni mladosti ji je govorila o Bogu in jo učila raznih molitvic. Posebno ji je vcepila ljubezen do Matere božje in do angela varuha. Mala Germana je z največjim veseljem poslušala mamino pripovedovanje o Jezuščku, o njegovem življenju in trpljenju. Večkrat je mater prosila, naj ji še kaj pové o gospodu Zveličarju. Kmalu je znala Germana precej molitvic. Ko je mama pripravljala po hiši, je Germana poklekovala pred Marijino podobo in molila sveti rožni venec in druge molitvice. Kako lepo je sklepala svoje ročice k molitvi, kako pobožno gledala na sveto podobo! Njeno srce se je topilo v pobožnosti, in solze so zalivale njena lica. S starostjo je pa še vedno bolj rastla njena pobožnost.

Pogreškov, ki so jih imeli drugi otroci, niso opazili na Germani. Ni bila trmasta, nepotrpežljiva, ne sladko-

snedá, ne hinavska, ne lažniva. Starše je ubogala ob prvi besedi. Lenobe ni nikoli pasla. Ali je pomagala mami pri delu ali pa je stregla očetu, ko je prišel od dela domov. Posebno je bila Germana vesela, kadar je smela z materjo v cerkev. Tam je bila šele prav pobožna in spoštljivo zbrana. Vsem je bila v zgled. Posebno jo je vleklo k daritvi svete maše. Jezus v najsvetejšem zakramentu je bil njeno veselje in hrepenenje. Med lahkim delom in pobožnimi vajami je preživela Germana ob strani svoje dobre matere svoja otročja leta.

Do revežev je imela zelo usmiljeno srce. Delila je ž njimi svojo borno hrano. Mamo je večkrat prosila kakega daru za nje. Lepo se je pogovarjala ž njimi, opominjala jih k zaupanju do Boga. Pri vsem tem pa je bila sama revna in je trpela pomanjkanje pri svoji bolehnosti. Po životu so se ji večkrat naredili tvori in rane. Zaradi dolgih bolezní je morala mnogo ležati v postelji. Vdano je trpela. Trpljenje ji je pa prineslo obilo milosti. Nikoli ni bila ničemurna, tudi ni hrepenela po posvetnem razveseljevanju.

S sedmim letom je postala nekoliko bolj zdrava. Zrastla je tudi. Zdaj je lahko večkrat obiskala cerkev. Začela je hoditi h krščanskemu nauku. To jo je posebno veselilo. V šolo ni hodila, ker je tam ni bilo. Pri krščanskem nauku je bila pa zelo pazljiva. Na vprašanja je tako odgovarjala, da se ji je gospod župnik čudil. Sklenili so, da pojde z drugimi, bolj odrastlimi otroki k prvemu svetemu obhajilu. Pa ji je zbolela mama, morala ji je streči, in tako se je njeno prvo sveto obhajilo odneslo. Mama ni ozdravela več, marveč umrla. Huda poskušnja je prišla zdaj nad malo Germano. Oče je moral po delu. Ker ni zmogla Germana vsega domačega dela, je vzel oče neko staro deklo v hišo. Ta je grdo ravnala z otrokom. Navsezadnje ji je zbolel še oče. Dekle ni mogel več plačevati, zato je odšla. Germana je morala zdaj sama streči očetu in prositi okoli ubogajme. Ko je oče ozdravel, je uvidel, da rabi v hiši gospodinje in se je iznova poročil. Huda mačeha je ravnala potem še grše z ubogo Germano. Zmerjala jo je in tolkla. Trda dela ji je nalagala. Germana je morala pozimi in poleti, v vsakem vremenu, goniti na pašo. Kos kruha, ki ga je dobila zjutraj, je bila

vsa njena hrana. Bolna Germana ni smela zvečer v hišo spat, marveč v hlev k ovcam. Tudi mačehini otroci in drugi ljudje so slabo ravnali z njo. Ona je pa iskala pomoči pri Bogu, v molitvi. Na paši je molila pobožno. Ko je zazvonilo k sveti maši, je vteknila pastirsko palico v zemljo in ukazala ovcam, naj ostanejo skupaj. Sama pa je pohitela k maši, in ovce so ubogale.

Vaški otroci, ki so prej Germano dražili, so jo začeli vedno bolj spoštovati. Radi so hodili k nji. Molili so ž njo ali pa jo poslušali, ko jim je pripovedovala o božjih rečeh. Starši so opazili, da se otroci boljšajo. Zato so spoštovali Germano. Mačeha jo je pa še vedno črtila. Ker je dajala Germana od svojega kosa kruha neki bolni starki, je mislila mačeha, da ji krade. Nekoč jo hoče zalotiti na tatvini in jo osramotiti. Bog pa poseže vmes in napravi čudež. Germanina čast je bila rešena. Še drugi čudeži so se potem zgodili po njeni priprošnji. Potem je pa vse — celo mačeha, ki se je bila poboljšala — častilo Germano. Bog je pa sklenil, da jo v njenem 22. letu pokliče k sebi. Umrta je 1. junija l. 1601.

Marijini otroci! Germana je morala na svetu veliko trpeti. Kje je pa dobila moč za to? Pri Bogu, v cerkvi pri Jezusu, pri sveti maši. Ljudje so videli, kako ji je Bog čudežno pomagal. Med gozdom, kjer je pasla ovce, in med cerkvijo je tekkel potok. Ob času nalivov je narastel, da ga ni bilo mogoče prebresti. Nekajkrat so pa ljudje opazili, kako je Germana, ko je prišla do narastlega potoka — mostu ni bilo — naredila sveti križ in potem suhih nog prišla črez vodo.

Pravila Marijinih vrtcev nam zelo priporočajo sveto mašo. Svetujejo nam: Če imaš čas in priložnost, pojdi tudi v delavnico k sveti maši. Sveti Stanislav, sveti Alojzij in drugi svetniki so z veseljem hodili k več svetim mašam na dan. Kaj pa vi? — Sveta maša je Jezusov dar. Zapustil nam ga je, preden je šel v smrt. On želi, da ta dar visoko cenimo, ker je spomin njegove velike ljubezni do nas. Na svetem križu nas je odrešil in nam zaslužil milosti. Pri sveti maši se nam te milosti podeljujejo. V katekizmu imate zapisane lepe besede o sveti maši. Vredne so, da vam jih tukaj ponovimo, in da se jih na pamet naučite: »Sveta maša je solnce

vseh duhovnih opravil, središče krščanske vere, duša pobožnosti, neizrekljiva skrivnost, ki obsega brezno božje ljubezni.« (Sv. Frančišek Sal.) — Skrbite torej, ljubi otroci, da ne zamudite nobene priložnosti, da ste pri sveti maši. Če se vam toži zjutraj vstati, premagajte se in pomislite, koliko je Jezusa stala sveta maša. Skrbite, da ste pobožni pri nji! Glejte na potek svete maše, na njene glavne dele. Rožni venec ali molitvenik vam bosta pomagala, da ne boste raztreseni. Dečki, ki strežete pri sveti maši, zavedajte se, da zastopate pred oltarjem druge vernike. Zato pa bodite drugim res v zgled. Ne ozirajte se okrog! Izgovarjajte lepo svete besede. — Pri vsaki sveti maši si lahko izprosimo veliko milosti. Molite pri sveti maši tudi za druge. Tudi name ne pozabite!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

DOPIS.

Sprejem v Marijin vrtec.

Peti oktober smo otroci obhajali najlepše, ker smo bili sprejeti v Marijin vrtec in med Mlade junake. Mladi junaki so tisti, ki ne pijejo alkoholnih pijač. Takrat je bila rožnovenska nedelja. Ob devetih smo se zbrali v šoli ter smo šli s procesijo v cerkev. Tam so imeli gospod katehet govor o Marijinem vrtcu. Med sveto mašo smo prejeli vsi sveto obhajilo, nazadnje pa smo dobili svetinjice. Kdor hoče biti v Marijinem vrtcu, mora ljubiti Marijo, ker ona ljubi tudi nas. Mi otroci moramo biti kakor rožice v Marijinem vrtu. Potem nas bo tudi Jezus ljubil.

Kokl Frančiška, učenka 5. razreda v Mali Nedelji.

Uganke.

Štiri hodijo po steklenem mostu, pa ga ne utarejo.
Kdo so? (Muhe.)

Za kaj cerkovnik sveče prižge? (Za svetnj.)

Poleti oblečen, pozimi gol. Kdo je to? (Gozd.)

Na njivi stoji možiček, ki ima rumeno obleko — zeleno kapo. Kdo je? (Korenje.)

Kdo odseka v trenutku sto glav? (Kosa.)

Ves dan se priklanja, a ko domov pride, se nasloni. Kdo je to? (Sekira.)

Nihče me ne vidi, a vsakdo me sliši; mojega tovariša pa vsakdo lahko vidi, a nihče ne sliši. Kdo sva? (Grom in blisk.)

Brez rok, brez nog, pa vrata odpira. Kdo je to? (Veter.)

Dvakrat se na svet rodilo. Kaj je to? (Pišče.)

Most dela brez sekire in brez nogâ. Kdo? (Led.)

Rešitev rebusa v 1.—2. številu.

Kri mlada pravi: skočiva, stara pa: posediva!

Rešitev besedne uganke v 1.—2. številu.

Čas je zlato.

Rešitev čarobnega četrkotnika v 1.—2. številu.

16	30	10	23	21
25	9	27	11	28
8	20	31	29	12
32	15	18	13	22
19	26	14	24	17

Metka Lovec

Posetnica.

Kaj je Metkin oče?
Uganite!

Skrivalnica.

Kateri pregovor je skrit
v tem obrobnem napisu?

Zlogovnica.

(Stric Jože.)

Iz zlogov: A, ap, ba, bel, ce, če, den, E, e, gla, gra, hi,
i, i, iz, ka, ko, li, ma, mo, no, no, ok, pa, pa,
ra, ro, so, ša, ta, te, va, vi, zav —
sestavi besede, katerih začetnice dajo pregovor.

Rebus.

VI'' 5's E_{DA} = ol JB J 6'' IIIA P
'3 ✕, 100' I

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista —
v prihodnji številki.)